

“La Magrana”: un vell i ab

Ja fa alguns anys que l'Armand Taberero, un barceloní ullprès pels horitzons empordanesos, va comprar a Vilajuïga una casota rònega, situada però en un dels carrers més centrals de la vila. Cada setmana deixava Barcelona per seguir el curs de les obres que hi feia i vigilar que les hi fessin bé. I d'aquell casalot a punt d'enrunar-se, n'ha fet ressorgir la construcció primitiva, aprofitant tot l'encís que solen tenir aquestes cases bastides amb carreus del país, sòlides

NAIXENÇA DE “LA MAGRANA”

L'Armand, de gust refinat i sobretot molt personal, ha sabut aprofitar els porxos, les escaletes de pedra, els ràfecs i les finestres, servant tot el caràcter de l'antiga construcció i fent-ne el refugi idoni no solament per a passar-hi els caps de setmana, sinó la temporada d'estiu.

Quan la va tenir llesta, va moblar-la amb elements rústics i senzills, però

arams i coures llents, ferros gastats i vidres cendrosos, tot el davassall d'estris i atuells pagesívols que tan bé hi escauen.

El menjador, la cuina, les cambres, l'estudi de la part alta amb la teoria de les ben arquejades finestres, han après de somriure de nou a través dels forcs d'all, dels fuets que pengen de l'embigat, de les plates curulles de fruita, de les piques d'aigua beneïta i de la col·lecció de goigs antics, de tantes petites coses que revelen la sensibilitat dels seus propietaris, dels seus recreadors que, sense luxes ni ostentacions, han aconseguit fer de la seva casa l'antivulgaritat.

I com que havia nascut de nou bé calia batejar-la, i el nom de “La Magrana” va omplir amb la seva eufonia no solament els llavis dels padrins, sinó tots els racons de l'estada. I en l'espaiós jardí que hi dona entrada, on trobem els arbustos i flors que són

El matrimoni Taberero.

i ben travades de les quals no en queden gaires exemplars en peu, perquè el mal gust que és el que predomina les ha esborrades definitivament amb ampliacions i enlluïts pretenciosos que n'han cobert l'esquelet que era el que, realment, valia la pena de conservar.

molt adients als murs que acabava de rejaonar que, sota els encanyissats renegrits i les bigues tosques i eixutes, ressaltaven alegrement. Les parets van omplir-se de terrisses pairals, geres de graciosa feminitat, càntrics i dolls cansats de servir, plats que agermanen decorats i colors diversos,

Taber, un artista barcelonès l'Empordà, ha estat

els primers i més gentils recepcionistes, van plantar-hi com a símbol un magraner que va creixent, creixent, feliç d'estar tan a prop de la mare.

UN PETIT I CASOLÀ MUSEU QUE ÉS UNA MERAVELLA

Però ha arribat l'hora de dir-vos que l'amic Taber —que és el pseudònim amb el qual signa les seves obres— a més d'estar tan ben dotat per reconstruir casalots abandonats, és un artista que maneja el llapis, la ploma o el pinzell d'una manera gairebé fluvial, és a dir, amb una facilitat i fantasia envejables, i que té com a “violí d'Ingres” l'afany de col·leccionar ceràmiques; tant és així que, des de fa molts anys, gasta els estalvis en aplegar-la,